

Bis. Δέκα μνοὶ ἢ καλεῖται δέκα μνῶν τιμῶν, καὶ μισθόν. τὸ δὲ χεσεῖ, δωρικῶς παρὰ τῶν ἄντι τῶν χέσει, εἴτε χέσεις. ἄπερ κοινότερα, καὶ μᾶλλον ἐν χέσει. οἱ γὰρ παλαμοὶ Ἀθηνοὶ ἔδωκεν ἑκάστην παθητικῶν, ἔμισαν ῥηματῶν εἰς ἡ κοινῶς ληρόντων, ἔξω τῶν εἰσθόρων γὰρ ἐκφέρειν εἰσάσει, καὶ τοῖς παθητικοῖς, καὶ μέτρῳ, ἀντὶ τῶν ἐνεργητικῶν, καὶ πάλιν τοῖς ἐνεργητικοῖς, ἀντὶ τῶν παθητικῶν πολλὰ κίς χεσῶν. ὡς ἢ τὸ χεσεῖ, οὕτω καὶ τῶν κλαυσεῖ, ἀντὶ τοῦ κλαυσεῖ λέγεται, τούτῃσι κλαυσεῖς.

CHR. *Ἰνα μὴ γ' ἀλά.*] In Trierarchos inuehitur, quorum munus erat nauium armamenta procurare victumque remigum, id est farinam, caepe, & caseum. Imperabant autem singuli Trierarchi singulis triremibus, & in remiges imperium habebant, vt Praetores in ipsos Trierarchos. Nos hodie videmur vocare Comitem. Solebant autem saepe Trierarchi obturare nauis aliquot foramina vt sic lucrifacerent stipendium remigum, quod a publico accipiebant. Drachmam enim merebant quae quatuor solidis Turonensibus aequatur. Et si variant etiam auctores, nam alij duos vel tres obolos mercedem dixerunt esse remigis. sed arbitrator tres illos remigum ordines non ex aequo meruisse, nam reperio in veterum glossis Thalamicas exiguam mercedem retulisse, quia breuius & curtatis remis utebantur, neque tantum laboris haurirent, vnde θαλαμίδιοι κόπαι à Grammaticis dicuntur ἀπὲρ ἀεὶ ἀυνοῦσθαι. At θρανίται quia longiores remos habebant, vexabanturque maiore labore, saepe praeter publicum stipendium, donatiuum etiam à Trierarchis auferebant. Cogebantur autem ductores nauium tot sufficere remiges quot nauis habebat foramina. Itaque nonnulla obturabantur, ne fraudate viderentur remiges si vacuae essent θαλαμίδα. χιλίων δραχμῶν.] Decem minae ed redeunt. Nam mina vel mna pendit drachmas Atticas centum, & cum drachma sit quatuor solidorum Turonensium summa erit circiter. Centum aureorum scutiferorum ex Budaei supputatione. Quod quidem mihi immane pretium videtur, & Praetore vel Imperatore tantum modo dignum.

Σχόλια. Θλίβει τὸ ὄρρον.] μιμνῆσθαι τοὺς ἐπὶ ἀλθείας ἐνδυσμασίνους τοὺς θώρακας. ἔξω τὸ μὴ ἀνεῖσθαι, θλίβειν λέγοντας τὸν τράχηλον. ἢ τοὺς ἄμους, τοιαῦτα δὲ φασί, βελόνησιν ἔξω τὸ τέμμημα. ὄρρος δὲ ἔστιν, ὁ ὑποκέμηλος τοῖς σφαιράμασι τόπος. δὴ ἦλον ὅτι λαβῶν τὸ θώρακα, ἐπεκείρισεν αὐτὸν ὡς ἐν λαβῶν, ἵνα μᾶλλον κινήσῃ γέλωτα.

CHR. *Θλίβει τὸ ὄρρον.*] Imitatur eos qui experimenti causa thoracem induunt, neque dussunt, neque aut quia iniquus est pretium, neque placet indicatura, simulant premi se aut collo aut humeris tenus. Hic sumpto thorace Trygaeus infidet tanquam trulla vbi ad seller, ad mouendum spectatoribus risum. Est autem ὄρρος qui & ὄρροσπιον teste Galeno ἱερὸν ὄσσε τὸ πέρασ, i. spinæ terminus, vt ait Apuleius. Nos vocamus *le storpiou*. Aliis τράμις vel ἄειναμον, vel ἱππόταυρος, qua linea subest per medium vesicæ discurrens, sed proprie pars illa sic definitur quæ τοῖς σφαιράμασι. i. partibus subiacet. Inde verbum ὄρρος ἔστιν vel à tremore vel à sudore, quia timentibus ex horrore pars illa præcipue ἰδῆ id est ἰδρώει. Hippocrates vocauit τράμιν, vt testis Erotianus, & sic Hipponax & Archilo-

chus vsurparunt. Lyfimachus σφυκτῆρα dixit, si verè refert ille Hippocraticus λεξιμογραφος, neque potius legendum σφυκτῆρα, vt olim corrigebamus. Neque audiendi sunt qui & τράμιν & ἰχία confundunt. Sanè enim τράμις veie est illa linea, vnde ἑσπλίωσι Athenienses videntur tanquam ἐνδελῶς πυγῶν ἔχοντες. stratis fœminam hoc defectu notam ἔξω τράμιν rectè dixit. *Ἦν ἐπεκείμην.*] Videtur potius esse tubicen & ἄλπιγχις quàm ἄλπιγχοποιός, quando ait se tubā emisse 60. drachmis. id est femina & quinta parte femine.

Σχόλια. Μόλιθρον ἐς ἰστί.] ἀντὶ τοῦ μολίθρου τὸ κώδιονα τὸ ἄλπιγχιος ἀπὲρ ἰστί. τὸ κώδιονα ἢ τὸ ἄλπιγχιος συμβουλεύει αὐτὸν πωμάσαι μολίθρου, καὶ ἐν μέσῳ ἐνεῖναι ῥάβδον. ἵνα γῆνη καλακὸς ὁ κόπιατος, ἔξω τὸν γὰρ ἀγαθῶν ἐκ τοῦ μέθου, καὶ ἄπερ πλάστρη γὰρ, ἐξ ἑκατέρων μερῶν ἐξῆσπον ἐλλύχνια καὶ κυμβεῖα κοίλα καὶ τὶ ἀγγεῖον ἐπίθετον ὑδατος πλήρες. εἶτα καθάπερ ὅτι πρυτάνης τὸ ἕτερον βαρῶντες μέρος, πορίζειν ἐποίησιν, ὡς ἐπὶ πηροῦσθαι ἔλλύχνια. εἶτα τὸ ἕτερον πάλιν βαρῶντες μέρος, ἀνάγκη ἐποίησιν ἀνεγερῶν, ἔνα πηροῦσθαι τὸ πηροῦσθαι, ἐκ τῶν ἐλλύχνιων ἀναπέμψεν τὸ ὑδωρ. ὑπέκειτο ἢ τὰ κυμβεῖα τοῖς ἐλλύχνις. ὡς εἰς αὐτὰ πάλιν ἐμπίπτεν τὸ ὑδωρ, καὶ ὅτι πλεονῶν ὅτι αὐτὴν κυμβεῖαν, ἐδοκεν νικῆναι κατὰ τοῖς δὲ ἐκλήθησαν, ἀπὸ τοῦ κατὰ γινεῖν καὶ αὐτὸ πάλιν ἀνάγειν τὸ κόπιατον, καὶ μὴ οὐκ ἔραβδον Ἐριμπατος ἐν Στρατιώταις, ῥάβδον ὅφει πλεονεχθεῖν, ἐν τοῖς ἀχύροισι κυλινδρῶν, μέμνη δὲ καὶ Φερεκράτης ἐν παννυχίδι τῶν κυμβεῖαν, καὶ τὸ κατὰ τοῦ κόπιατος. καὶ δὲ τὸ πάντων τούτων κατὰ σκευῆς καὶ χρήσεως, ἐξῆν καὶ ἐπὶ ἐκλογαῖς, ἄλλως τὸ κώδιονα συμβουλεύει τὸ ἄλπιγχιος, αὐτὸ πωμάσαι μολίθρου, καὶ ἐν μέσῳ ἐνεῖναι ῥάβδον. οὕτω γὰρ ἡ χαλκὴ λάταξ ἐν μέσῳ ἐτίθετο ἡρτηρῆν. ὡς φασί, ἀπὸ μὴ τὸ ὄροφῆς, ἀπὸ τοῦ αὐτοῦ τοῦ μέθου, ὡς ἀποκοτταβίζειν εἰς αὐτὴν. νῦν δὲ ἔα γέρον κόπιατον εἴρηκε, κατακτῆ δὲ ἀπὸ τοῦ κατὰ γινεῖν αἶνα ἐν τῇ χειρὶ. τὸν κατακτῆ κόπιατων.] διττὸς ὁ πρόσωπος τῶν κοπταβῶν, ὡν ὁ μὴ ἕτερος, τοιοῦτος. ἵσατον ἔξω τὸν τὸ λυχνίον ἀπὸ πηροῦ ἐν μέσῳ, ἔπ' ἐκείνου ἦρθη τὸ ἀγγεῖον ὁμοιον ὀξυβάφου, εἰς ὃ κατὰ λειπόμυρον ἐν πᾶσι ποτηρίοις ἀκόντιζον, καὶ ὅτι πτυχῶν, ἐν ἵνα, ὃ ἕτερος, τοιοῦτος, καὶ τοῦ συμποσίου ἐπίθετον ἀγγεῖον ὁμοιον λεκάνη, ὑδατος πλήρες, καὶ ἐν τῷ ἀγγεῖῳ τοῦ τῶν ὁμοιον ἵσποθῆλον ἀπὸ πηροῦ γινεῖν, καὶ κύκλῳ τὸ λεκάνης μυστίτας. ἔββαλον εἰς τὸ ποτήριον, ἐκείνο τὸ ἀπο λειπόμυρον. καὶ ὁ κατὰ ὑδατος τὸ ποτήριον ἐν ἵνα, νῦν δὲ αὐτὸ τὸ ἀγγεῖον κόπιατον κατακτῆ εἴρηκε ἀπὸ τοῦ κατὰ γινεῖν, ἄλλως τῶν κόπιατων δύο ἦσαν εἰδῆ, ἐν μὴ τοῦ κατακτῆ τοῦ λεγομένου, καὶ δὲ ὅτι λυχνίον ὑπὸ ἡλίου, ἔχον ἐν αὐτῷ πρῶτον, ὁ μάνη ἐκάλου. ἐπὶ ἔδῃ πεσῖν, καταβαλλομύλῳ πλεονεχθεῖν, ἕτερον ἢ ἀγγεῖον τὸ ἐκείνο λεπτεῖσιν ἡπῆρες ὑδατος, ἐν ὃ ὀξυβάφου καὶ ὅτι πλεονεχθεῖν τὸ πηροῦσθαι ὅπερ κατὰ ὑδατος τὸ λάταξ ἐπὶ πηροῦσθαι. ἄλλως, κόπιατος, Ἀθῶναιος ἐν τῇ ἱεφῶσιν, ὅτι Σικελικὴ τις ἐστὶ παρθένος, πρῶτων εὐρόντων Σικελῶν. ὡς φασί, Κελίας ἐν τοῖς ἐλεγεῖοις, κόπιατος ἐκ Σικελῆος ἐστὶ χυθῶν, ἐκπερὸς ἐργον. Δικταρχος ἢ ὁ Μεσῶνιος, Ἀεσοτέλους μαθητὴς ἐν τῷ πηροῦσθαι Ἀληθῶν, ἔπλεονεχθεῖν αὐτῶν ἐστὶ Σικελικὸν οἶονα. λάταξ δὲ ἐστὶ, τὸ ἑσπλίωσι μύρον ἐκ τῶν ἐκποθέτων ποτηρίοις ὑγρῶν, ὁ αὐτοῦ σφαιρῶν ἡ χειρὶ, ἀνωθεν ἐρρίπτεται οἱ παίζοντες εἰς τὸ κόπιατον, κόπιατος δὲ ἐκάλου, καὶ τὸ τιθεῖσθαι ἄδρον τοῖς νικῶσιν ἐν πᾶσι, καὶ τὸ ἀγγεῖον εἰς ὃ ἐβάλλον τὰς λάταξ. ὡς Κρατῖνος ἐν Νεμέσει δεικνυσθαι. ὅτι δὲ καὶ χαλκοῦ καὶ ἑσπλίωσι ἐν Βάπταις λέγει χαλκῶν καὶ κόπιατος. Πλάτων δὲ ἐν Διὶ καλουμύλῳ, παιδίας εἰδῆος